

raler, de skulle have frem, og som de i høj Grad trænge til. Jeg forstaaer godt, at det ærede Medlem for Løvel vil føle sig stærkt styrket, naar denne Hær, denne Stormagt rykker frem til Undsætning. De moderate ere vel det Parti, som er kommet alleruheldigst fra Valget. De tabte 4 Mand, men vandt kun een. Men det at miste 3 Mand er meget for et Parti, som er saa lille og saa reduceret, som det var, og der var dog ingen, som havde gjort sig saa store Forventninger om Valgets Udfald som netop de moderate. Naar man forud for Valget talte med de moderates Førere, saa hørte man dem stadig udtale Haabet om at vinde fremad og Forsikringen om, at de vilde blive kostbare efter Valget. De noteredes før Valget til høj Kurs. Men hvordan mon de vare til Mode paa Valgdagen? Jeg tænker omtrent som Konen med Æggene: Klask, der laa hele Lyksaligheden paa Jorden. Det var bristede Forhaabninger, det var Fortsættelsen af de Nederlag, som de moderate i saa mange Aar have kendt. Nu kunne de jo maaske komme paa en Slags Aftægt hos Reformpartiet, blive optagne i Reformpartiet — om det skal ske paa en Gang ved en stor Forsoningsfest, eller om de skulle nydes draabevis, det ved jeg naturligvis ikke. Men at de ere sikre paa at komme ind i Reformpartiet den Dag, de ønske det, derom er der sikkert ingen, der tvivler.

Naar disse to Partier nu skulle forsones med hinanden, forekommer det mig alligevel, at der er en kedelig Fortid imellem dem, og det er navnlig en Fortid, som det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) har skabt, thi er der nogen, der har været haard og slem mod de moderate i de senere Aar, saa er det det ærede Medlem for Løvel. Jeg erindrer, da jeg kom her ind i Tinget i 1895, da kunde det ærede Medlem for Løvel næsten ikke begynde nogen Tale, uden at han rettede stærke Bebrejdelser mod de moderate. De moderate kunde ikke staa ham tilpas, de kunde ikke gaa ham tilpas, de kunde ikke være ham tilpas paa nogen Maade. Altid hakkede han løs paa de moderate. Men nu er nok alt det glemt, nu bliver der slaaget en Streg over det altsammen, nu kommer Forsoningen, nu have de Herrer haardt Brug for de moderate, ved Hjælp af dem kunne de maaske redde deres Beslutning igennem, og ved Hjælp af de moderate kunne de saa maaske henslide de næste 3 Aar til Valget.

Herefter skal jeg gøre nogle Bemærk-

ninger vedrørende de 3 Forslag, hvorom vi nu vel snart skulle skride til Afstemning. Der staaer jo megen Strid om disse mellem de Herrer Forslagsstillere. Jeg skal ikke blande mig ind i denne Strid. Vor, Socialdemokraternes, Stilling overfor de 3 Forslag er den, at vi ikke agte at stemme for nogle af disse Forslag. Men jeg kunde dog, inden vi gaa til Afstemning, ønske at fremkomme med nogle Udtalelser angaaende disse Forslag.

Det første, det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Løvel m. fl., er et meget vagt og ubestemt Forslag, forførdelig mat og spagførdigt i sin Form, et Forslag, der ikke har det mindste i sig af en Tillidserklæring, og det forekommer mig, at ved en Lejlighed som denne burde det lille Ord „Tillid“ ikke savnes i en saadan Erklæring. Naar et Rigsdagsparti vil udtale sine Følelser overfor sin Regering, da bør det først og fremmest kunne sige: Vi have Tillid til vor Regering. Men dette lille Ord „Tillid“ have de Herrer ikke voget at sætte ind i deres Beslutning — naturligvis af den simple Grund, at de Herrer ere for svage, for afmægtige til selv at føre deres Forslag igennem; de maa søge Hjælp og Støtte udefra. Derfor maa det hele laves saa vagt og ubestemt og uldent som vel muligt. Det hele, de tør vove, er at tilsige Hjælp og Støtte til et vist Arbejde, som staaer nævnt i Trontalen, og som omfatter 12 forskellige Spørgsmaal — det vil sige, der staaer 12 nøgne Titler i Trontalen. Men hvad disse Lovtitler egentlig betyde, hvilket Indhold der skal lægges ind i dem, paa hvilken Maade disse Love skulle føres igennem, hvilke Midler der skal anvendes for at føre dem igennem, om alt dette taler Beslutningen ikke et Ord. Den er saa vag og ubestemt som vel muligt. Og man kunde dog vel egentlig have ventet, at de Herrer af Regeringspartiet heri Salen vilde have givet Regeringen en Tillidserklæring; jeg siger, det kunde man have ventet efter Minister møderne i Sommer. Der var jo intet af disse Minister møder, der endte uden de varmeste og dyreste Tillidsforsikringer fra Vælgerfolket, som mødte frem, og man skulde dog synes, at naar de kunde hente saadanne stærke Tillidserklæringer ude i Befolkningen, maatte de ogsaa kunne vove at sætte dette lille Ord „Tillid“ ind i deres Erklæring her. Nej vi se nu, hvad det var for Tillidserklæringer, de hentede sig i Sommer, det var kunstigt altsammen. Det var noget, der ikke havde med Virkeligheden at gøre, og Valgene have vist